

Королівство Проклятих. Книга 2

КУПИТИ

Емілія присягається зробити все, щоб помститися за жахливе вбивство любої сестри-близнючки Вітторії. Тож продає душу дияволу, зголошуючись стати королевою Нечестивих і взяти шлюб із князем Гординею.

На шляху до обітниці вона долає Коридор гріхів і піддається спокусливим фантазіям щодо обіймів Гніва. Та попри приязнь до князя-супровідника, Емілія все ж заміряється вручити себе самому дияволу, як і заповідалося.

Утім іще має засвоїти низку правил обходження в королівстві Нечестивих, яке нині стає її новим прихистком. Тут не можна нікому довіряти. Адже серед підступних демонів-гріхів, розкішних палаців, таємничих запрошень на вечірки та суперечливих доказів того, хто насправді скривдив сестру, Емілія почувається вкрай самотньою і беззахисною.

Чи може вона довіряти Гніву, своєму колишньому союзнику у світі смертних? І які небезпечні таємниці про свою справжню природу він зберігає? Емілія долатиме всілякі випробування, шукаючи низку магічних предметів, що прояснять її минуле та підпустять до відповідей, яких вона дошукується...

Розділ 1

Пекло було зовсім не таким, як я його уявляла.

Я здригнулась і важко зітхнула, ігноруючи зрадливого князя Гніва поряд. Через його демонічну магію, яка перенесла нас до Семи кіл, навкруги клубочився дим.

Усього за кілька секунд ми потрапили сюди з печери в Палермо. Я уявляла різні сюжети нашого прибуття, кожен із яких був жахливішим за попередній.

У всіх своїх жаских снах я бачила щось подібне до зливи з вогню та сірки, що накриває нас із головою.

Полум'я таке гаряче, що спопеляє душу і роз'їдає плоть до самих кісток. Я здригнулася.

Крізь дим і туман я заледве змогла розгледіти дивні темні стіни, що були вкриті коштовним камінням і простягалися так далеко, що не могло сягнути моє око. Вони були темно-синього, майже чорного кольору, ніби море здійнялося над головою і застигло на місці.

Мою спину пробрав мороз, і шкіра вкрилася сиротами. Я боролася з бажанням зігріти руки теплим подихом або повернутися до Гніва у пошуку якогось затишку. Він не був моїм другом, а тим паче захисником. Він був саме таким, яким його описав Заздрощі: найгіршим із семи демонічних князів. Справжнім монстром серед чудовиськ.

Мені не можна забувати, хто він. Адже він — один із нечестивих — один із безсмертних створінь, що викрадали душі для диявола, один із корисливих опівнічних істот, від яких бабуся застерігала нас із сестрою-близнючкою і ховала протягом усього нашого життя. І ось тепер я добровільно погодилася пошлюбитися з їхнім королем — князем Гординею, щоб покласти край прокляттю.

Металевий корсет, що мені подарував мій майбутній чоловік, став нестерпно холодним на крижаному повітрі. Шари темних блискучих спідниць були занадто тонкими і легкими, тому не могли захистити мене від холоду. А взуття — то лише клаптики чорного шовку на тонкій шкіряній підшві.

Моїми венами заструменіла крига. Я не могла не думати про те, що це було якимось із нечестивих трюків для того, щоб налякати мене.

Клубки пари від мого дихання пливли перед очима, наче якісь привиди, неземні переслідувачі. Це було моторошно. О, свята Богине! Я й справді була в пеклі.

Якщо демонічні князі не дістануться до мене перши-ми, мене вб'є моя бабуса — Нонна Марія. Особливо, якщо вона дізнається, що я продала душу Гордині.

Кляті кістки! Самому дияволу.

Я згадала сувій, що зв'язував мене з двором «Горди-ня». Повірити не могла, що підписала угоду власною кров'ю. Попри нещодавню впевненість у своєму плат потрапити у цей світ і помститися за сестру, стоячи тут, я почувалася зовсім непередготовленою.

Це «тут» не надто було схоже на помешкання котрогось із семи князів-демонів. Не знаю чому, але мені здавалося, що з Гнівом мені буде легше пройти через усе це.

— Ми чекаємо на мого нареченого?

Тиша.

Я ніяково зрушила з місця.

Дим і досі оповивав нас і не давав змоги розгледіти, що відбувається довкола. Оскільки мій демонічний супровідник відмовлявся говорити, уява почала насміхатися з мене, пробуджуючи у свідомості купу найвитонченіших страхів. Як мені відомо, Гординя мав нас зустрічати — чекати на прибуття нареченої.

Я наполегливо вслухалася, намагаючись вловити будь-який найменший звук крізь густий дим. Утім нічого, крім шаленого серцебиття, я не чула. А також жодних криків вічних мучеників і проклятих. Нас оточувала цілковита моторошна тиша. Вона була такою важкою, що здавалося, наче будь-яка надія покинула це місце ще тисячоліття тому, лишивши по собі нищівні спокій і відчай. Було б так просто здатися, лягти і впустити цю пітьму всередину себе. Це було царство зими, з усією її жорстокою, безжальною величчю.

А ми ще навіть не пройшли крізь ворота...

Мене охопила паніка. Я воліла опинитися в рідному місті з його морським повітрям і людьми, які насолоджуються літом. Мені хотілося цього так сильно, що аж защеміло в грудях. Однак я зробила вибір, тож, попри все, маю дійти кінця, хоч чого мені це вартуватиме.

Справжній убивця Вітторії був десь поряд. І я готова тисячу разів пройти крізь ворота пекла для того, щоб віднайти його. Моє місцеперебування змінилося, але моя мета — ні.

Я важко зітхнула, приборкуючи власні емоції та опановуючи себе.

Нарешті дим розвіявся, даючи мені змогу чітко розгледіти потойбіччя.

Ми були одні в печері — вона нагадувала ту, що залишилася високо над морем у Палермо. Ту, в якій я кілька місяців тому розклала своє перше коло з кісток, щоб викликати Гніва. Проте мені аж звело живіт від того, що все було тут чужим, незвичним.

Згори на нас лилося холодне місячне сяйво. Його було достатньо, щоб розгледіти кам'янисту пустку, вкриту сріблястою памороззю.

За кілька метрів від нас грізно здіймалися високі ворота — вони майже не відрізнялися від мовчазного демона, який стояв поруч зі мною. Їх підпирали колони, вирізані з обсидіану. На них зображено людей у лютих тортурах і жорстоких страхах. Колони обрамляли ворота, виготовлені з черепів людей, тварин і демонів. Деякі з них — рогаті, деякі — з гострими іклами. І всі вони були моторошними. Мою увагу привернуло те, що, очевидно, слугувало ручкою для відчинення воріт — череп оленя з величезними, вкритими памороззю пантами.

Гнів — могутній демон війни, що зрадив мою душу, — відступив убік. Я роздратовано позирнула на нього. Та він уже зосередив свій пронизливий погляд на мені. Його вираз обличчя залишався холодним.

Мені хотілося вирвати йому серце із грудей, а потім просто розтоптати, щоб викликати в нього хоч якісь емоції. Будь-що було б ліпше за його крижану байду-жість, яку він носив, наче маску.

Він повернувся до мене, коли я стала йому потрібна. Егоїстичне створіння! Усе було саме так, як Нона й попереджала. Яка ж я дурепа, коли вірила, що він зовсім інший.

Рекомендована література

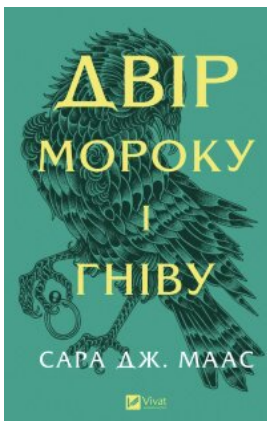
Королівство
Страхливих. Книга 3

Королівство
нечестивих

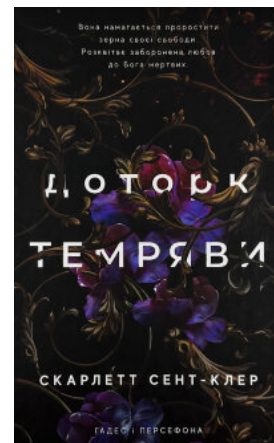
Двір шипів і троянд

Двір мороку і гніву.
Книга 2

Спогади про нього

Доторк темряви. Гадес
і Персефона. Книга 1

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ